

СВЪТУЛКА

Грабна Иванчо пръстена и побѣгна. Но въ сѣщия мигъ той чу задъ гъраа си такава вълшебна музика, такива чудни, омайни и сладки пѣсни, каквито никога въ живота си не бѣ чувалъ.

Той се захласна, заслуша се и се забрави. Докато се опомни, скалата се трѣсна задъ него, затвори се и той остана подъ земята.

Музиката спрѣ. Не се чуваше никаква пѣсенъ вече, никакъвъ гласъ, не се виждаше нищо. Непрогледенъ мракъ и мъртва тишина царѣше наоколо му . . .

Седна Иванчо на каменната стълба и се замисли.

— Тука ще е гробътъ ми, — прошепна си той съ дълбока въздишка.

Дожалѣ му за майка му, за младостта му, за цѣлия свѣтъ и зарони едри сълзи.

* * *

Старецътъ чака дълго на баира. Той видѣ всичко, що стана долу. Видѣ и какъ скалата се затвори и Иванчо остана подъ земята живъ заровенъ. Уплаши се старецътъ, да не би да потърсятъ отъ него Иванчо, уплаши се, избѣга и се засели въ друго царство,

* * *

Дълго време Иваччо седѣ на стълбата въ подземнието, дълго време мисли какъ да се избави. Не знаеше той вънъ день ли е, нощъ ли е и колко време се е минало.

Огладнѣ. Гладътъ го замжчи страшно, а нѣмаше нищо за ядене. Той взе да чопли съ прѣсти стената, да рони земя и да гълта. Но земята бѣ твърда, прѣститѣ го заболѣха.